

سنت شکنی: پایان دادن به ختنه زنان در آفریقای غربی

BREAKING TRADITION: ENDING FEMALE GENITAL CUTTING IN WEST AFRICA

At age 10, Mariam eagerly anticipated her West African village's traditional initiation ceremony. "[I was told that] at a great festivity I should be initiated together with all the other girls of my age, and we would receive a lot of beautiful gifts." [1] But what happened that day was the beginning of an ordeal that would change Mariam's life for years to come. Mariam and the other girls of her village were forced to undergo a procedure known as female genital cutting (FGC), in which some or all of the external female genitalia are ritually removed.

"I felt an intense pain," Mariam recounts. "I saw blood running from between my legs and I lost consciousness...I didn't stop bleeding for the whole day." [2] For weeks following the procedure she was violently ill. Then, at the age of 13, Mariam was married off to an older man. As she had been "sewn up" in a particularly invasive form of female genital cutting called infibulation, on the evening of her wedding "elderly women came...and took the stitches away before handing [her] to [her] husband for him to accomplish his duty." [3] That night she

مریم در ۱۰ سالگی مشتاقانه چشم انتظار مراسم پاکشایی سنتی روستای اش در آفریقای غربی بود. «[به من گفته بودند که] باید همراه با دیگر دخترهای هم سن و سالام در جشنی بزرگ پاکشایی شوم، و کلی هم هدیه های زیبا می گیریم.» [۱] اما اتفاقی که آن روز افتاد آغازی بر یک تجربه تلخ بود که سال های بعدی زندگی مریم را نیز تغییر داد. مریم و دیگر دخترهای روستا مجبور شدند تا در مراسمی شرکت کنند که به ختنه زنان (FGC) معروف است و در آن بخشی یا همه قسمت خارجی آلت زن به طور آیینی بریده می شود.

مریم می گوید: «درد شدیدی داشتم. دیدم خون از لای پاهایم جاری شده و من بی هوش شدم. ... کل روز خونریزی داشتم.» [۲] هفته ها پس از مراسم، او هم چنان به شدت بیمار بود. سپس مریم را در ۱۳ سالگی به ازدواج با مردی مسن تر از خود درآوردند. چون او به گونه ای خاص بخیه شده بود که اصطلاحاً «بریدن و دوختن آلت» (infibulation) نامیده می شود، عصر روز عروسی اش «زنان سالخورده آمدند ... و پیش از آن که وی را به دست داماد دهند تا وظیفه شوهری را انجام دهد، نخ های بخیه را

felt the same trauma and suffering as the day she underwent FGC; for a week after she could not move because of the intense pain. She fell pregnant immediately but due to the complications of FGC, her child died at birth and Mariam suffered from obstetric fistula. Two years later, with the assistance of an organization working against female genital cutting, Mariam was treated for the medical issues she experienced as a result of FGC, and has since remarried and given birth to a daughter. Today, Mariam is an advocate for the abandonment of female genital cutting: "I am prepared to fight for my [daughter's] rights, so that she will not become a victim of mutilation."^[4]

Vision and Motivation

Defined as any procedure that "alters or injures the female genital organs for non-medical reasons,"^[5] more than 125 million girls and women have undergone some sort of female genital cutting, primarily in 29 countries in Africa and the Middle East.^[6] Despite the grave danger to a girl's health, the practice continues in communities for cultural or religious reasons; in West Africa, it is considered a traditional rite of passage that confers social status, can determine marriageability, and is sometimes believed to be a religious duty.^[7] In actuality, the

process controls the sexuality of women and girls and endangers their lives. Performed in unhygienic conditions with unsterilized blades, the girls who survive the initial cutting are at risk of long-term health consequences, including infertility, obstetric fistula, and childbirth complications. Some die.

In the West African country of Senegal, a quarter of girls and women aged 15-49 have undergone FGC.^[8] Since the early 1980s, local

کشیدند.^[۳] مریم آن شب همان رنج و کابوسی را متحمل شد که در مراسم ختنه‌اش بر او گذشته بود؛ وی یک هفته پس از آن شب، به دلیل درد شدیدی که داشت، قادر به حرکت نبود. او بلافاصله فهمید که حامله است اما به خاطر عوارض ختنه، نوزادش هنگام تولد از دنیا رفت و خود دچار [بیماری] فیستول زایمانی شد. دو سال بعد، مریم با کمک سازمانی که علیه ختنه زنان فعالیت می‌کند، بابت مشکلات پزشکی‌ای که نتیجه ختنه بود، تحت درمان قرار گرفت؛ وی پس از آن، دوباره ازدواج کرد و صاحب یک دختر شده است. اکنون، مریم مدافع توقف ختنه زنان است: «من آمادهم تا برای حقوق [دخترم] بجنگم، تا او قربانی نقص عضو نشود.»^[۴]

بینش وانگیزه

تعریفی که از ختنه زنان داده‌اند شامل هر رویه‌ای است که «آلت تناسلی زنان را به دلایل غیر-پزشکی ناقص کند.»^[۵] بیش از ۱۲۵ میلیون دختر، عمدتاً در ۲۹ کشور در آفریقا و خاورمیانه، تحت نوعی ختنه قرار گرفته‌اند.^[۶] ختنه زنان، به‌رغم خطرات مرگ‌باری که برای سلامت دختران دارد، به دلایل فرهنگی یا مذهبی در برخی باهمستان‌ها (Communities) هم‌چنان انجام می‌شود؛ ختنه در آفریقای غربی، آیین سنتی گذار به شمار می‌رود که جایگاه اجتماعی‌ای [به شخص] اهدا می‌کند، امکان ازدواج او را نشان می‌دهد، و گاهی هم تکلیفی مذهبی دانسته می‌شود.^[۷] در واقع اما این

روند، میل جنسی زنان و دختران را محدود کرده و جان آن‌ها را به خطر می‌اندازد. این عمل در شرایط غیربهداشتی و با تیغ‌های استریل‌نشده انجام می‌شود؛ دخترانی که از ختنه جان سالم به در می‌برند، عواقب جسمانی درازمدتی را تجربه می‌کنند از جمله ناباروری، فیستول زایمانی، و عوارض ناشی از زایمان. برخی هم جان خود را از دست می‌دهند.

در سنگال، کشوری در آفریقای غربی، یک‌چهارم زنان و دختران ۱۵ تا ۴۹ ساله تحت عمل ختنه قرار گرفته‌اند.

organizations, the national government, and international donor agencies have been involved in bringing an end to FGC in the country. One organization leading the crusade against FGC is Tostan. Meaning “breakthrough” in Wolof, the predominant language of Senegal, Tostan approaches the issue of FGC as a human rights violation, working to raise awareness among community members of the health consequences of the practice by encouraging discussion and consensus-building among community members. As a result, communities decide on their own volition to abandon the practice. In Senegal today, the movement to end genital cutting is rapidly spreading “through the very ties of family and ethnicity that used to entrench it.”[9]

Goals and Objectives

The fight to end female genital cutting in Senegal began in a single village. In 1997, the women of the village of Malicounda Bambara learned about the health risks of FGC through an education program organized by Tostan.[10]

Discussion about abandoning the traditional practice began among these women, then with their husbands, and finally reached the village chief. Fearing the consequences to the health of the village’s women and girls, the Muslim-majority

community decided they would end the practice of FGC as long as it were not considered an obligatory practice according to the Qur’an. [11] They consulted their local imam, Demba Diawara, who ultimately determined that FGC was not an obligation in Islam. [12] Soon after, Malicounda Bambara became the first village in Senegal to publicly announce the abandonment of FGC.

Inspired by his community’s “breakthrough,” Imam Diawara wanted to do more. After participating in the Tostan education pro-

[۸] از اوایل دهه ۱۹۸۰، سازمان‌های محلی و دولت ملی و بنگاه‌های بین‌المللی اهداگر، درگیر پایان‌دادن به ختنه زنان در این کشور بوده‌اند. یکی از سازمان‌هایی که نهضتی علیه ختنه زنان برپا کرده، «توستان» (Tostan) است. توستان در زبان ولوفی (زبان غالب در سنگال) یعنی «پیشرفت»؛ این سازمان، مساله ختنه زنان را نقض حقوق بشر می‌داند و با ترویج گفتگو و تلاش برای ایجاد اجماع در بین اعضای باهمستان‌ها می‌کوشد تا آگاهی آن‌ها را نسبت به عواقب جسمی و جانی این عمل افزایش دهد. در نتیجه، این باهمستان‌ها می‌توانند با اراده خویش تصمیم بگیرند که این عمل را کنار بگذارند. امروزه در سنگال، جنبش پایان‌دادن به ختنه زنان «از طریق همان روابط خانوادگی و قومی‌ای که زمانی برای تثبیت آن به کار می‌رفت» [۹] به سرعت در حال همه‌گیر شدن است.

اهداف و مقاصد

مبارزه برای پایان‌دادن به ختنه زنان در سنگال، از یک روستا آغاز شد. در سال ۱۹۹۷، زنان روستای مالیکوندا بامبارا به‌واسطه برنامه آموزشی‌ای که توستان سازمان داده بود، نسبت به خطرات بهداشتی ختنه زنان آگاه شدند.

[۱۰] بحث درباره توقف

این عمل سنتی در بین این زنان آغاز شد، بعد به شوهران‌شان و سرانجام نیز به کدخدای روستا منتقل شد. این باهمستان عمده‌تا مسلمان، از ترس عواقب جسمی و جانی ختنه برای زنان و دختران روستا، و همچنین از این رو که

قرآن آن را واجب شرعی به حساب نمی‌آورد، تصمیم گرفت این عمل را پایان دهد. [۱۱] آن‌ها با امام محلی‌شان، دمبا دیاوارا، مشورت کردند؛ وی نهایتاً حکم داد که ختنه زنان در اسلام فریضه [ی دینی] نیست. [۱۲] کمی بعد، مالیکوندا بامبارا تبدیل به نخستین روستایی در سنگال شد که توقف ختنه زنان را رسماً اعلام کرد.

امام دیاوارا با الهام از «پیشرفت» باهمستان خود، خواستار کارهای بیش‌تری نیز شد. وی پس از مشارکت در برنامه آموزشی توستان گفت: «ما همگی به این نتیجه رسیده‌ایم

gram, he attested, "we all came to the conclusion that many of the health problems of our girls came from FGC. We were determined to end the source of our problems and improve the overall health of the community." [13] But Imam Diawara realized that the abandonment of FGC by one village alone was not enough. Walking from village to village, the imam personally worked to raise awareness and educate nearby communities on the dangers of FGC. Thanks to his efforts, ten villages pledged to abandon FGC in what is believed to be Africa's first collective abandonment of the practice. [14]

Imam Diawara's commitment exemplifies Tostan's mission, which envisions "a world where everyone is treated equally and respectfully, where they are able to live a life free from harm [and] where they have the tools they need to determine their own future and fulfill their potential." [15] Community responsibility to help uphold individual rights is a central component of Tostan's work; Tostan's signature community empowerment program asks both men and women to envision their own future and that of their community, and curriculum is adapted to the goals and aspirations shared by community members. By providing participants with the information they need to make an educated decision, Tostan ensures that a community's declaration to abandon FGC is both highly meaningful and enduring.

Leadership

Tostan's founder, Molly Melching, is an American who has lived and worked in Senegal since 1974. A student at the University of Dakar, and later a Peace Corps volunteer working with NGOs throughout the country, Melching recognized that "many development efforts were not addressing the true needs and realities of African communities." [16] In the 1980s, Melching worked with her Senegalese team to develop a non-formal education program for rural communities, which would actively engage community members and harness traditional African culture, tradition, and methods of learning. In 1991 Tostan was founded based on the model

که بسیاری از مشکلات سلامت دختران ما، از ختنه ناشی می‌شود. ما مصمم شده‌ایم تا علت این مشکلات را برطرف کنیم و بهداشت کلی باهمستان‌مان را بهبود بخشیم.» [۱۳] اما امام دیاوارا متوجه شده بود که توقف ختنه زنان فقط در یک روستا کافی نیست. وی از روستایی به روستای دیگر می‌رفت و شخصا اقدام به افزایش آگاهی و آموزش دادن باهمستان‌های همسایه درباره خطرات ختنه زنان می‌کرد. به خاطر تلاش‌های وی بود که ۱۰ روستا متعهد شدند تا ختنه زنان را متوقف کنند؛ این حرکت، نخستین توقف جمعی این عمل در آفریقا به شمار می‌رود. [۱۴]

اقدامات امام دیاوارا نمونه‌ای است از ماموریت توستان که امیدوار است تا «جهانی بسازد که در آن با همه برخوردی یکسان و محترمانه شود، همه بتوانند به دور از آسیب زندگی کنند، و ابزارهایی داشته باشند تا به وسیله آن‌ها آینده خویش را تعیین کرده و توانمندی‌های خویش را محقق سازند.» [۱۵] فعالیت‌های توستان بر این اصل محوری بنا شده است که باهمستان مسئولیت دارد تا افراد را جهت تحکیم حقوق خود یاری دهد؛ برنامه ویژه توستان برای توانمندسازی باهمستان، از مردان و زنان می‌خواهد تا آینده خود و باهمستان‌شان را خودشان ترسیم کنند، و برنامه درسی نیز بر طبق اهداف و آرمان‌های مشترک اعضای باهمستان تنظیم شده است. توستان با فراهم کردن اطلاعات لازم جهت تصمیم‌گیری آگاهانه و سنجیده برای مشارکت کنندگان، تضمین می‌کند که عزم باهمستان برای توقف ختنه زنان هم عمیقا معنادار و هم راسخ باشد.

رهبری

مالی ملچینگ، بنیان‌گذار توستان، یک آمریکایی است که از ۱۹۷۴ تا کنون در سنگال کار و زندگی کرده است. وی که دانش‌آموخته دانشگاه داکار است و بعدها در سپاه صلح با ان‌جی‌او‌های سراسر این کشور به‌طور داوطلبانه همکاری کرده، می‌گوید: «بسیاری از اقداماتی که در راستای توسعه و پیشرفت انجام می‌شد، نیازهای حقیقی و واقعیت‌های باهمستان‌های آفریقایی را برآورده نمی‌ساخت.» [۱۶] در دهه ۱۹۸۰، ملچینگ با تیم سنگالی‌اش اقدام به ایجاد یک برنامه آموزش غیر-رسمی برای باهمستان‌های روستایی کرد؛ [هدف برنامه این بود] که اعضای باهمستان را فعالانه درگیر کند و فرهنگ و سنت و روش‌های یادگیری سنتی آفریقایی را مهار کرده و [در راستای اهداف خود از آن‌ها]

she developed during those years.

It is the leadership of local leaders, however, that is key to the organization's success. As Melching notes, "community members are the ones leading this movement for change, and I think this is a critical lesson in this whole process." [17] Tostan aims to work within the context of the local culture and thus depends on local leaders to mobilize their communities, especially through democratically elected

community management committees that Tostan trains. These committees coordinate and manage development activities and are comprised of leaders of all ages and social status, including both religious and traditional leaders, as well as those often marginalized in communities. In fact, 9 of the 17 community management committee members must be women. [18] By taking on this prominent role, women are recognized as leaders, improving their ability to shape the community's priorities. Together, the committee can address issues and develop solutions in the interest of the entire community, not simply the traditionally powerful. According to Melching, "When people make these decisions to really embrace human rights together as a community and as an extended community, you see all kinds of changes happening." [19]

بهره ببرند. توستان در ۱۹۹۱ و بر اساس نمونه‌ای تأسیس شد که ملچینگ در طول آن سال‌ها ایجاد کرده بود.

با این همه، رهبری رهبران محلی، کلید موفقیت این سازمان به شمار می‌رود. ملچینگ می‌گوید: «اعضای باهمستان، این جنبش تغییر را رهبری می‌کنند، و من فکر می‌کنم نکته اساسی کل این فرآیند همین است.» [۱۷]

هدف توستان این است که در زمینه فرهنگ محلی فعالیت کند و بنابراین به رهبران محلی نیاز دارد تا به‌ویژه از طریق کمیته‌های مدیریت باهمستان که در روندی دموکراتیک انتخاب شده‌اند و توستان آموزش‌شان می‌دهد، باهمستان‌های خود را بسیج کنند. این کمیته‌ها فعالیت‌های توسعه‌بخشی را اجرایی و مدیریت می‌کنند، و متشکل از رهبرانی از همه سنین و همه جایگاه‌های اجتماعی هستند؛ هم رهبران مذهبی و سنتی، و هم آن‌هایی که اغلب در باهمستان‌ها به حاشیه رانده شده‌اند. در واقع، ۹ عضو از ۱۷ عضو کمیته مدیریت باهمستان باید زن باشند. [۱۸] زنان با پذیرفتن چنین نقش‌های برجسته‌ای، در مقام رهبر قرار می‌گیرند و بهتر می‌توانند اولویت‌های

باهمستان‌شان را تعیین کنند. این کمیته‌ها با همکاری یک‌دیگر می‌توانند به مشکلات بپردازند و راه‌حل‌هایی ارائه کنند که به نفع تمام باهمستان است و نه صرفاً به نفع کسانی که به طور سنتی قدرت یافته‌اند. ملچینگ می‌گوید: «وقتی مردم چنین تصمیم‌هایی می‌گیرند که به عنوان یک باهمستان حقوق بشر را حقیقتاً پذیرا شوند، خواهیم دید که هر نوع تغییری رخ خواهد داد.» [۱۹]

Civic Environment

Senegal is considered one of the most stable countries in Africa and has a multi-party democratic system. Its democratic institutions have strengthened considerably since the nation gained its independence from France in

فضای مدنی

سنگال یکی از باثبات‌ترین کشورها در آفریقا محسوب می‌شود و نظامی دموکراتیک و چند-حزبی دارد. نهادهای دموکراتیک این کشور از سال ۱۹۶۰ که از فرانسه استقلال یافت [۲۰]، به نحو چشم‌گیری تقویت شده‌اند و

1960,[20] avoiding much of the instability and violence suffered by its West African neighbors; Senegal's 2012 presidential elections, in which an incumbent peacefully conceded his presidency to his opponent, were hailed as a sign of the country's democratic maturity. Though the country is still ailed by corruption and a lack of transparency in many sectors,[21] Senegal tackles these challenges through a democratic culture and a vibrant civil society. Familiarity with civic organizations and community organizing is a benefit to Tostan's work, as people embrace the exchange of ideas, debate, and democratic practices key to the organization's success.

The Senegalese people are known for their adherence to kersa, meaning respect for others. Senegal's open and tolerant social life balances its profound religious currents with secular governance institutions. 95% of Senegalese people belong to one of the country's three Muslim brotherhoods. The form of Sufi Islam practiced by most Senegalese Muslims promotes open-mindedness and acceptance[22] and fosters respect "by emphasizing those parts of the Qur'an's that urge tolerance as a response to diversity." [23] Such characteristics help to cultivate a religious and cultural environment that is receptive to moderation, change, and social justice.

Both the Senegalese government and religious leaders have been allies in the fight against FGC. In February of 1998, Senegal's president Abdou Diouf brought forth a law that made the practice illegal and punishable by one to five years in prison. However, resistance persists. Conservative communities, particularly in the north of the country, continue to cling to their "tradition." In 2009, a powerful family in northern Senegal demanded the law prohibiting FGC be repealed; their demand was supported by 200 marabouts, or Islamic religious leaders. [24] While the controversy received significant media coverage, secular law triumphed and as a result, people began to recognize the legitimacy of the FGC ban nationwide.

بسیاری از بی‌ثباتی‌ها و خشونت‌هایی که همسایگان این کشور در آفریقای غربی متحمل می‌شوند را دیگر تجربه نمی‌کند؛ انتخابات ریاست‌جمهوری ۲۰۱۲ سنگال، که در آن رئیس‌جمهور وقت به صورت صلح‌آمیزی قدرت را به رقیب‌اش واگذار کرد، نشانه بلوغ دموکراتیک این کشور بود. گرچه سنگال هنوز از فساد و نبود شفافیت در بسیاری از بخش‌ها رنج می‌برد[۲۱] اما به واسطه فرهنگ دموکراتیک و جامعه مدنی پویایی که دارد، بر این چالش‌ها چیره خواهد شد. آشنایی [مردم این کشور] با سازمان‌های مدنی و سازمان‌دهی باهمستان‌ها، مزیتی برای فعالیت توستان به شمار می‌رود؛ چون مردم پذیرای مبادله ایده‌ها و مباحثات و کش‌های دموکراتیکی هستند که کلید موفقیت این سازمان محسوب می‌شود.

سنگالی‌ها به پایبندی به کرسا یا همان احترام به دیگران، معروف هستند. زندگی اجتماعی گشوده و مداراگر سنگال، باعث شده تا گرایش‌های ریشه‌دار مذهبی با نهادهای سکولار دولتی هم‌زیستی صلح‌آمیزی داشته باشند. ۹۵ درصد از سنگالی‌ها به یکی از سه [گروه] اخوان المسلمین این کشور تعلق دارند. مذهب اسلام صوفیانه‌ای که اکثر مسلمانان سنگال به آن عمل می‌کنند، گشودگی و پذیرش را ترویج می‌کند[۲۲] و «با تاکید بر بخش‌های از قرآن که مردم را به مدارا در عین تکرار تشویق می‌کند» احترام متقابل را گسترش می‌دهد.[۲۳] چنین مشخصه‌هایی کمک می‌کنند تا محیط مذهبی و فرهنگی‌ای پرورش یابد که پذیرای میانه‌روی، تغییر و عدالت اجتماعی است.

دولت سنگال و رهبران مذهبی این کشور در مبارزه علیه ختنه زنان متحد شده‌اند. در فوریه ۱۹۹۸، عبدو ضیوف، رئیس‌جمهور وقت سنگال، قانونی را اجرایی کرد که ختنه را غیرقانونی و مجازات یک تا پنج سال زندان برای آن در نظر گرفت. با این همه، مقاومت‌هایی شکل می‌گیرد. باهمستان‌های محافظه‌کار، به‌ویژه در شمال این کشور، هم‌چنان به «سنت» شان وفادار هستند. در سال ۲۰۰۹، خانواده قدرت‌مندی در شمال سنگال خواستار آن شد که قانون منع ختنه زنان لغو شود؛ ۲۰۰ مارابوت (رهبر اسلامی) نیز از خواسته آن‌ها حمایت کردند.[۲۴] در حالی که این مشاجره پوشش رسانه‌ای قابل توجهی داشت، قانون سکولار نهایتاً پیروز شد و در نتیجه ممنوعیت ختنه زنان اندک‌اندک مشروعیتی ملی پیدا کرد.

Message and Audience

While Tostan posits FGC is hazardous for an individual's health and a violation of human rights, the organization ultimately believe that communities must come to this conclusion of their own volition. Tostan provides information about the negative health consequences of FGC in a comprehensive education program administered to communities over a one-year period. As Fatou Diakhate, a participant of Tostan's community empowerment program, explained, "the Tostan education program helped us to make the connection between FGC and its harmful effects. The program also made us aware of our human rights and responsibilities." [25]

This awareness is a product of two distinct stages of learning. Kobi, which means "to prepare the planting," is the first stage; it includes oral lessons on civic responsibility, problem solving, healthy living, human rights, and democracy. [26] As Melching explained, "knowing your rights and knowing that you have the right to even speak out and say, 'this is wrong'" is the first step in this process. [27] Community leaders, including religious leaders, are integral to this process. [28] When addressing sensitive topics, such as female genital cutting, a local imam can be an invaluable ally.

The second phase of the community empowerment program is called Aawde, which means, "to plant the seed." [29] In this phase, participants work to develop skills in literacy, math, and project management, all tools that can help them foster positive change in their lives and in their community. Tostan also organizes forums to facilitate discussion amongst community members. These forums provide a space for youth, adults, men, women, and people of every sector and social standing, to discuss on equal footing the issues that their community confronts and to develop solutions together. Based on community member consensus, plans for action are organized and managed by a democrati-

پیام و مخاطب

گروه‌های گرچه توستان ختنه زنان را برای سلامتی افراد خطرآفرین و نقض حقوق بشر می‌داند، اما این سازمان در نهایت باور دارد که باهمستان‌ها باید بر اساس اراده و خواست خود به این نتیجه برسند. توستان در برنامه آموزشی جامعی که بالغ بر یک سال طول می‌کشد، اطلاعاتی را درباره عواقب مضر ختنه زنان برای این باهمستان‌ها فراهم می‌کند. فاطو دیاکاتی، که در «برنامه توانمندسازی باهمستان» توستان شرکت داشته، توضیح داد: «برنامه آموزشی توستان به ما کمک کرد تا تأثیرات مضر ختنه زنان را بدانیم. این برنامه هم‌چنین ما را از حقوق بشر و مسئولیت‌هایمان آگاه کرد.» [۲۵]

این آگاهی، محصول دو مرحله مجزای یادگیری است. کوبی (آماده شدن برای کاشت) نخستین مرحله است؛ شامل درس‌های شفاهی درباره مسئولیت‌های مدنی، حل مشکلات، زندگی سالم، حقوق بشر، و دموکراسی است. [۲۶] همان‌طور که ملچینگ گفت: «اولین قدم در این فرآیند آن

است که بدانیم حقوق‌مان چیست و بدانیم که حق داریم با صدای بلند بگویم "این اشتباه است." [۲۷] رهبران محلی، از جمله رهبران مذهبی، بخش لازم و ضروری این فرآیند هستند. [۲۸] رهبران محلی، از جمله رهبران مذهبی، بخش لازم و ضروری این فرآیند هستند.

مرحله دوم برنامه توانمندسازی باهمستان، "Aawde" نام دارد که به معنای «کاشت بذر» است. [۲۹] در این مرحله، مشارکت‌کنندگان به پرورش مهارت‌های سوادآموزی و ریاضیات و مدیریت پروژه می‌پردازند؛ یعنی تمام ابزارهایی که می‌تواند به آن‌ها کمک کنند تا در زندگی و باهمستان خود، تغییر مثبتی ایجاد کنند. توستان هم‌چنین انجمن‌هایی را سازمان‌دهی می‌کند تا بحث و گفتگو را در میان اعضای باهمستان تسهیل سازد. این انجمن‌ها فضایی برای پیر و جوان، مرد و زن، و افراد همه‌بخش‌ها و جایگاه‌های اجتماعی فراهم می‌کنند تا در موقعیتی برابر درباره مشکلات و مسائلی که پیش روی

cally elected community management committee.[30]

This process has been replicated in villages in Senegal and beyond; today over 7,000 communities throughout Africa have come to a consensus to abandon FGC.[31] Not only have participants discovered alternatives to FGC, but they have also unified as a community, and gained the confidence and skills to make change. As Tostan founder Molly Melching notes, “We have learned many things through our 20 years at Tostan, but none as important as how human rights in a non-formal education program can empower people to positively transform their communities and their lives.”[32]

Once a community has decided to abandon FGC, it makes a public, united declaration of their pledge. Program Director of Tostan Senegal, Khalaidou Sy, notes, “Because FGC is generally linked to marriage and social status, abandonment requires a collective decision by the whole intra-marrying group. The public declaration offers a way for people to have that collective commitment.”[33] This step is critical because it “allows people to agree collectively to halt the practice of FGC so that no one family stands out or no one is socially stigmatized.”[34] Public declarations have become a new tradition for the village, with ceremonies including traditional storytelling and plays staging the dangers of cutting performed by the village’s children.[35] As Tostan notes, “Communities in Senegal are bound by the weight of their words – making announcement in a public setting reflects endorsement of the new social norm.”[36]

The event surrounding a public declaration to abandon FGC garners significant media attention, which promotes discussion about FGC more widely. However, the most important way that knowledge about FGC spreads is through word of mouth. To reach a critical mass of individuals and communities, Tostan relies on “organized diffusion.”[37] Every participant in the community empowerment program is expected

باهمستان‌شان است بحث کنند و با همکاری یک‌دیگر راه‌حل‌هایی مطرح سازند. بر اساس اجماع اعضا، کمیته مدیریت باهمستان (که به صورت دموکراتیک برگزیده شده) راهبردها را سازمان‌دهی و مدیریت می‌کند.[۳۰]

این فرآیند، در دیگر روستاهای سنگال و کشورهای دیگر نیز اجرا شده است؛ امروزه بیش از ۷ هزار باهمستان در سراسر آفریقا به این اجماع رسیده‌اند که ختنه زنان را متوقف سازند.[۳۱] مشارکت‌کنندگان نه تنها راه‌های جایگزینی برای ختنه زنان پیدا کرده‌اند، بلکه باهمستانی متحد شده و اعتماد به نفس و مهارت‌هایی برای ایجاد تغییر پیدا کرده‌اند. بنیان‌گذار توستان، مالی ملچینگ می‌گوید: «ما در طول این ۲۰ سال فعالیت توستان، چیزهای زیادی یاد گرفته‌ایم، اما مهم‌ترین‌شان این است که وقتی [موضوع] حقوق بشر در برنامه آموزشی غیر-رسمی گنجانده شود، می‌تواند مردم را توانمند سازد تا باهمستان‌ها و زیست خود را به سمت مثبتی تغییر دهند.»[۳۲]

وقتی باهمستانی تصمیم گرفته تا ختنه زنان را متوقف کند، اراده‌اش را یک‌صدا به اطلاع همگان می‌رساند. مدیر برنامه توستان سنگال، خلیدوسی می‌گوید: «چون ختنه زنان عموماً با ازدواج و جایگاه اجتماعی پیوند دارد، توقف [این عمل] نیازمند تصمیم جمعی تمام گروه ذی‌نفع در ازدواج است. اعلان‌های عمومی این امکان را به مردم می‌دهند تا چنین تعهد جمعی‌ای به وجود آید.»[۳۳] این قدمی بسیار مهم و ضروری است چون «به مردم اجازه می‌دهد تا مشترکاً عمل ختنه زنان را متوقف سازند و هیچ خانواده‌ای معترض نباشد یا کسی در جامعه انگ نخورد.»[۳۴] این اعلان‌های عمومی در روستاها به صورت سنتی نوین درآمده و با مراسم‌هایی نظیر قصه‌گویی سنتی و اجرای نمایش‌هایی توسط کودکان روستا درباره خطرات ختنه زنان همراه است.[۳۵] توستان بیان می‌کند: «باهمستان‌های سنگال به سوگند خویش متعهد هستند؛ اعلان‌هایی که در مجموعه‌های همگانی و مردمی ایراد می‌شوند، تاییدی بر پذیرش این هنجار جدید اجتماعی هستند.»[۳۶]

رویدادهایی که پیرامون این اعلان‌های عمومی درباره توقف ختنه زنان روی می‌دهند توجه رسانه‌ها را نیز به خود جلب کرده، و بدین‌گونه بحث درباره ختنه زنان به‌طور گسترده‌تری ترویج می‌یابد. هر چند، مهم‌ترین راه برای انتشار آگاهی درباره ختنه زنان، دهان به دهان است. توستان برای دست یافتن به تعداد کافی افراد و باهمستان‌ها، معتقد به «انتشار سازمان‌یافته» است.[۳۷] از همه مشارکت‌کنندگان در برنامه توانمندسازی باهمستان انتظار می‌رود که اطلاعاتی که در کلاس‌های توستان فراگرفته‌اند

to teach the information they learn in Tostan sessions to a friend or neighbor. Then the entire village is encouraged to engage with neighboring villages, organizing meetings to spread the information they have learned, a task participants embrace with zeal.

Recognizing the importance of involving all members of a social network to achieve sustainable social change, Tostan also facilitates discussions in border areas, as well as between communities in Senegal and the diaspora. "Even though our villages seem small, behind each village are many other villages," notes Imam Diawara.[38] This method has seen great success in West Africa; since the beginning of the program, Tostan's teachings on human rights have reached over three million people.[39]

Outreach Activities

The movement to end female genital cutting in Senegal has taken root at the local, national, and international level. In country, Tostan reinforces their work by partnering with NGOs working in the same region and with local authorities by sharing their mission and development method through seminars and informational meetings. This networking has encouraged leaders at the local and national level to come together to call for an end to FGC and to help encourage public dialogue on the issue. Just a year after the first Senegalese village announced its pledge to abandon FGC, a law was enacted prohibiting the practice. In cooperation with its citizens and organizations like Tostan, the Senegalese government continues to actively work to eliminate FGC from the country with promising results; it is expected by 2017, FGC will be eradicated from Senegal.[40] "Some people may remain opposed to abandonment indefinitely," Melching warns. "But what is important is that people see that FGC is no longer the norm—and that this practice is no longer required in order to be socially accepted." [41]

Tostan's work has led to over 7,000 West African communities declaring their abandonment

را به دوستان و همسایگان خویش نیز آموزش دهند. سپس تمام روستا تشویق می‌شود تا با روستاهای همسایه کار کرده و نشست‌هایی را جهت انتشار اطلاعاتی که فراگرفته‌اند سازمان دهد؛ وظیفه‌ای که مشارکت‌کنندگان با جان و دل پذیرا می‌شوند.

توستان که از اهمیت درگیر کردن همه اعضای یک شبکه اجتماعی برای رسیدن به تغییر پایدار اجتماعی آگاه است، در مناطق مرزی و هم‌چنین بین باهمستان‌های سنگالی درون و بیرون از کشور نیز جلسه‌های بحث را فراهم می‌کند. امام دیاوارا می‌گوید: «گرچه روستاهای ما کوچک به نظر می‌رسند، اما پشت هر کدام از این روستاها روستاهای بسیار دیگری وجود دارد.» [۳۸] این روش، موفقیت عظیمی در آفریقای غربی داشته است؛ از زمان آغاز برنامه‌های آموزشی توستان درباره حقوق بشر، بالغ بر سه میلیون نفر از این برنامه‌ها بهره‌مند شده‌اند. [۳۹]

فعالیت‌های فراگستری

جیش پایان‌دادن به ختنه زنان در سنگال ریشه در سه سطح محلی، ملی، و بین‌المللی دارد. در سطح کشور، توستان با همکاری ان‌جی‌او‌هایی که در همین حوزه کار می‌کنند، و با مشارکت دادن مقامات دولتی در ماموریت و روش توسعه‌بخشی خود از طریق برگزاری سمینارها و نشست‌های اطلاع‌رسانی، فعالیت خود را تقویت می‌کند. این شبکه‌گستری رهبران محلی و ملی را ترغیب ساخته تا یک‌دلانه خواستار پایان‌یافتن ختنه زنان شوند و کمک کنند تا گفتگویی مردمی درباره این موضوع شکل بگیرد. درست یک سال پس از این که نخستین روستا در سنگال اعلام کرد که ختنه زنان را متوقف می‌سازد، قانون منع این عمل تصویب شد. دولت سنگال، با همکاری شهروندان و سازمان‌هایی مانند توستان، هم‌چنان به فعالیت‌هایش جهت حذف ختنه زنان در کشور ادامه می‌دهد و نتایج نویدبخشی هم داشته؛ انتظار می‌رود ختنه زنان تا سال ۲۰۱۷ در سنگال ریشه‌کن شود. [۴۰] ملچینگ تذکر می‌دهد که «ممکن است برخی‌ها هم‌چنان با توقف [ختنه‌ی زنان] مخالف باشند، اما مهم این است که مردم بدانند ختنه زنان دیگر هنجار نیست و این عمل برای پذیرش اجتماعی‌شان دیگر لازم نیست.» [۴۱]

فعالیت توستان این ثمره را داشته است که بالغ بر ۷ هزار باهمستان در آفریقای غربی اعلام کرده‌اند ختنه زنان را

of female genital cutting, work that makes a difference for every girl. "In the past we would have nothing to do with any woman that was not cut. We would not eat with her, drink the water she gave us, or even sit with her... In the past women did not dare express their opinions publicly." said one Tostan participant.[42] But as the people of countries like Senegal receive the empowering education and space for questioning and confronting their traditions, positive change is possible from the ground up. As Imam Demba Diawara who initiated the first collective pledge to abandon FGC, recognizes, "today we can say we know more than our ancestors. The world does not stand still. It is forever evolving." [43]

متوقف می‌سازند؛ فعالیتی که زندگی تک‌تک دختران [این منطقه] را تغییر می‌دهد. یکی از مشارکت‌کنندگان توستان می‌گوید: «ما در گذشته با زنی که ختنه نشده بود هیچ تعاملی نداشتیم. با او غذا نمی‌خوردیم، از دست او آب نمی‌نوشیدیم، حتی با او هم‌نشینی هم نمی‌کردیم. ... در گذشته زنان جرات نمی‌کردند عقایدشان را علنا بیان کنند.» [۴۲] اما همین که کشورهایی مانند سنگال تحت آموزش توانمندسازی قرار گیرند و فضایی پیدا کنند تا سنت‌های خویش را نقد کرده و با آن‌ها مقابله کنند، تغییر مثبت در تمام ابعاد ممکن خواهد شد. امام دمبا دیوارا که نخستین اعلام جمعی برای توقف ختنه زنان را برگزار کرد، می‌گوید: «امروزه می‌توانیم بگوییم که بیش از اجدادمان می‌دانیم. جهان ثابت نمی‌ماند، بلکه مدام در حال تغییر است.» [۴۳]

More Resources

منابع بیش‌تر

News & Analysis

خبرها و تحلیل‌ها

- Harouna, Sare. "Senegal Curbs a Bloody Rite for Girls and Women." *New York Times*. 15 October 2011.
- "Female Genital Mutilation." World Health Organization. February 2014.
- "Senegal Country Overview." The World Bank. 16 October 2014.
- Female Genital Mutilation in Senegal. German Organization for Development Aid. September 2011.
- Female Genital Mutilation/Cutting Data and Trends. Population Reference Bureau. 2014.
- "Senegal: Freedom in the World 2014." Freedom House. January 2014.
- "Female Genital Mutilation/Cutting: a statistical overview and exploration of the dynamics of change." UNICEF. 2013.
- Fettig, Megan E. "909 Communities Make History (Tostan News)." *Where There Be Dragons*. 21 January 2008.
- "Senegal: Human Rights Key to Ending FGM/C." UNFPA. 1999.
- Masterson, Julia M., Swanson, Julie H. "Female Genital Cutting: Breaking the Silence, Enabling Change." International Center for Research on Women and The Centre for Development and Population Activities. 2000.
- Melching, Molly. "The Time is Now, the Place is Senegal." *Huffington Post*. 30 September 2012.

Books

کتاب‌ها

- Melching, Molly. *However Long the Night: Molly Melching's Journey to Help Millions of African Women and Girls Triumph*. HarperCollins Publishers, 2014. Print.
- Soraya, Mire. *The Girl with Three Legs: A Memoir*. Lawrence Hill Books, 2011. Print.
- Walker, Alice. *WarriorMarks: Female Genital Mutilation and the Sexual Blinding of Women*. Mariner Books, 1998. Print.

Videos

ویدئوها

- ["The Cruel Cut." Channel 4. 6 November 2013.](#)
- ["Tostan: Empowering Communities to Abandon Female Genital Cutting." Youtube. 19 February 2010.](#)
- ["The Horrors of Female Circumcision." CBN TV.](#)
- [The Film that Changed the Law in Kurdistan. The Guardian.](#)

Footnotes

پانویس

- [1] [Female Genital Cutting](#). Save the Children. 2014.
- [2] Ibid.
- [3] Ibid.
- [4] Ibid.
- [5] [“Female Genital Mutilation.”](#) World Health Organization. February 2014.
- [6] [“Female Genital Mutilation/Cutting: a statistical overview and exploration of the dynamics of change.”](#) UNICEF. 2013.
- [7] [Female Genital Mutilation in Senegal](#). German Organization for Development Aid. September 2011.
- [8] [Female Genital Mutilation/Cutting Data and Trends](#). Population Reference Bureau. 2014.
- [9] Harouna, Sare. “Senegal Curbs a Bloody Rite for Girls and Women.” *New York Times*. 15 October 2011.
- [10] [Masterson, Julia M., Swanson, Julie H. “Female Genital Cutting: Breaking the Silence, Enabling Change.” International Center for Research on Women and The Centre for Development and Population Activities. 2000.](#)
- [11] Ibid.
- [12] Ibid.
- [13] [“Tostan: Empowering Communities to Abandon Female Genital Cutting.”](#) Youtube. 19 February 2010.
- [14] Harouna.
- [15] [Community Empowerment Program. Tostan: Dignity for All.](#)
- [16] [“Skoll Entrepreneur: Molly Melching.”](#) Skoll Foundation. 2010.
- [17] “Skoll Entrepreneur: Molly Melching.”
- [18] Community Empowerment Program.
- [19] “Tostan: Empowering Communities to Abandon Female Genital Cutting.”
- [20] [“Senegal Country Overview.”](#) The World Bank. 16 October 2014.
- [21] [“Senegal: Freedom in the World 2014.”](#) Freedom House. January 2014.
- [22] Miles, William F.S. “Political Islam in West Africa: State-Society Relations Transformed.” Boulder: Lynne Rienner publishers. 2007.
- [23] Diouf, Mamadou. “Tolerance, Democracy, and Sufis in Senegal.” New York: Columbia University Press. 2013.
- [24] [“Senegal: Human Rights Key to Ending FGM/C.”](#) UNFPA. 1999.
- [25] “Tostan: Empowering Communities to Abandon Female Genital Cutting.”
- [26] “The Tostan Community Empowerment Program. Country Profile: Senegal.”
- [27] [Molly Melching of Tostan: Dignity for All.](#) Youtube. 21 October 2013.
- [28] [“Senegal: Human Rights Key to Ending FGM/C.”](#) UNFPA. 1999.
- [29] “The Tostan Community Empowerment Program. Country Profile: Senegal.”
- [30] Community Empowerment Program.
- [31] Community Empowerment Program.
- [32] [Melching, Molly. “The Time is Now, the Place is Senegal.”](#) *Huffington Post*. 30 September 2012.
- [33] [Fettig, Megan E. “909 Communities Make History \(Tostan News\).”](#) *Where There Be Dragons*. 21 January 2008.
- [34] Ibid.
- [35] [Melching, Molly. “The Time is Now, the Place is Senegal.”](#) *Huffington Post*. 30 September 2012.
- [36] [“The Movement to Abandon FGC.”](#) Tostan. Accessed 10 March 2015.
- [37] “Female Genital Mutilation/Cutting: a statistical overview and exploration of the dynamics of change.”
- [38] Harouna.
- [39] “Tostan: Communities ending violence against women and girls.”
- [40] [Gueye, Malick. “Communities in Mauritania and Senegal Work Together Towards Abandoning Female Genital Cutting \(FGC\).”](#) Tostan. 10 September 2014.
- [41] [Fettig, Megan E. “909 Communities Make History \(Tostan News\).”](#) *Where There Be Dragons*. 21 January 2008.
- [42] “Tostan: Empowering Communities to Abandon Female Genital Cutting.”
- [43] Ibid.